

morske ladije. Rusija še takrat ni imela nikacih zemljá na črnem in na iztočnem morji. Na obalih črnega morja so Turki vladali, na Baltiku pa so Švedi gospodarili. Peter gré v Arhangelj, v mesto daleč na severji, na obalih belega morja. Srce mu radosti poskakuje, ko ugleda prostrano morje, in na morji velike morske ladje. Ladje so bile holanške, in Peter sam je oblekel obleko holanškega mornarja in vozil se po morji. Bogato je obdaril kapitane ladij, in spodbadal jih, naj sopet pred ko pred dojdejo v Arhangelj.

Rusi, mesto da bi bili zahvalili Boga, da jim je dal tako odličnega vladarja, gledali so pisano Petrove popravke v državnih opravilih. Strelci se zopet spuntajo proti Petru, in sklenejo ubiti ga. Enkrat je bil Peter v selu Preobraženskem blizu Moskve pri svojem ljubljencu Leforu, ki ga je z mnogimi odličnimi gosti povabil na večerjo. Hipoma dojdeta dva strelca in zahtevata s carom na samem govoriti, češ, da mu imata razodeti važne reči. Ko pred cara stopita, padeta pred njim na obraz in opominjata ga, naj se varuje, ker je sklenjena zarota zoper življenje njegovo. Peter noče verjeti temu glasu. Ko mu pa zarotnika povesta, da so carovi neprijatli zbrani v hiši državnega svetovavca Sokovnina, zdajci še le verjame. Bilo je ravno ob sedmih. Peter velí strelcema, da se ne ganeta iz mesta, in koj napiše zapoved nekemu kapitanu svoje garde, naj z dovoljnim številom vojakov ob 11. ponoči obstavi Sokovninovo hišo ter pograbi vse, ktere v hiši najde. Potem se vrne k društvu, in bil je vesel, kakor da je slišal najpovoljnije glasove. Ob desetih vstane izza mize, izgovori se, da mora na nekoliko trenutkov zbog važnih poslov zapustiti društvo; al opomni jih, naj se dalje veselé, ker se kmali povrne. Dospevši do hiše, se je čudil, da tam ni našel vojakov, pa si je mislil, da so vsi vojaki v hiši. Zato tudi sam notri gré naravnost v sobano, kjer so se zarotniki posvetovali, kako da ga ubijejo. Ko vidijo, da je car v sobano stopil, prepadejo in vsi vstanejo. „Dober večer!“ — zakliče jim Peter in reče: „ko sem šel mimo hiše, in videl v sobani svetlobo, mislil sem najti veselo društvo, zato sem prišel gori, da z vami, gospôda, popijem čašo vina.“ — „To je velika čast za moj dom“ — odgovorí hišni gospodar. Vsi se vsedejo zopet za mizo, začno se veseliti, in ž njimi veselil se je tudi Peter. Čez nekoliko časa reče Sokovninu neki strelec: „E brate, čas je žel!“ — „Ni še ne“ — odgovorí mu Sokovnin tiho. Srdit poskoči na te besede Peter, in zaderé se: „Je pa — za me čas!“ ter lopi z desnico ob mizo, in zavpije z zapovedajočim glasom: „Povežite nesramnike!“ V ta mah dojde kapitan z vojakii v sobano. Zarotniki se splašijo, prosijo milosti, al vse so povezali in zaprli. Peter se potem sopet povrne v veselo društvo, ktero je bil pri svojem prijatlu zapustil, in vsi so se silno čudili, ko so zvedeli, kaj se je vse dogodilo v tem kratkem času.

Lefor je Petru neprenehoma pripovedoval o tujih zemljah, in zato sklene Peter, da potuje po svetu. 1697. leta odredi veliko poslanstvo pod vodstvom Leforovim, in pošlje ga do raznih evropskih vladarjev, toda tudi sam je bil v tem poslanstvu, samo povedati ni hotel, da ljudje niso vedeli, da je on car. Skoz Nemško dojde v Holandsko, in da bi ga na potu ne spoznali, prišel je 14 dni prej v Amsterdam, kot ostalo poslanstvo. Al v Amsterdamu kmali spoznajo, da je on car ruski, in mestno vodstvo mu ponudi lep dvor za stanovanje. On odbije to ponudbo, in vmesti se v mali hišici. Obleče se kot holanški ladjarski tesar in začne se učiti, kako se tešejo ladje. Blizu Amsterdama je vas Sardam, kjer se tešejo silne morske ladje. Nekega dne gré v ono vas, kar zagleda ribšk čoln, in spozná

v čolnu starega ribčea, ki je nekdaž živel na Ruskem, in kterege je poznal še od takrat. Srčno mu seže v roko, pa reče mu, da želi v njegovi hiši stanovati. Zastonj se je ribeč izgovarjal, da je njegova hiša mala za tako visocega gospoda. Peter ostane pri svoji besedi, in ostane v ribčevi hiši. Hiša ta, v kateri je več časa živel najznatnejši vladar svojega časa, stoji še dandanes, in vsak tujec, ki v Amsterdam dojde, rad obiše to hišico. Peter je pridno obiskoval tesarje, ki so tesali ladje, pa je tudi sam hodil vsaki dan s težako v tesarno, in tesal je enako prostemu tesarju. Zapovedal je, da ga ne imenujejo cara, zato si je dal imé Peter Vaas. Za vse, kar se mu je v tesarni čudnega zdelo, na drobno je izpraševal, in skušal je vse sam napraviti. Hodil je tudi v kovačnice, kjer je neutrudeno koval na jezo in godrnjanje svojih dvornikov, ki so mu morali oglje in železo dodajati, ogenj pihati in ž njim vred kovati, pa so zato tudi preklinjali nenavadno naravo svojega cara. Celih sedem tednov je bil v Sardamu, kjer se je učil, kako se tešejo ladje, potem pa se je vrnil v Amsterdam, kjer je obiskal mnogo učnikov in zvedenih ljudi, s kterimi se je pogovarjal o raznih rečeh in mnogo jih nagovoril, da so šli na Rusko.

Peter je dobro znal, da brez omike nima zemlja napredka, in ker na Ruskem takrat ni bilo učenih ljudi, ni se sramoval poiskati jih na tujih zemljah, in ko jih je našel, obsipal jih je z mnogimi darili. Iz Amsterdama je odšel na Angležko, in od tod je poslal na Rusko mnogo učnikov in izvedenih mož. Kralj Viljem je odlično sprejel Petra, in njemu za ljubo velel, da bode velik manêver na morji z morskim vojniškim brodom. To pozorje je tako vnelo Petra Vélikega, da je zaklical: „Da nisem car v Rusii, želel bi si biti admiral angležk!“ (Kon. prih.)

Dopisi.

V Pragi 8. julija. † (*Novo ministerstvo — založne — obrtnijske družbe — gledišče — Šafaříkoví spisi.*) Mnogo se je od mojega poslednjega dopisa spremenilo v našem ustavnem življenji; vendar Vam ne mislim o tem pisati, kajti do zdaj je še vse tako zamotano, da človek ne vé, pri čem da je. Govori in pisari se zdaj le o zmeni ministerstva, in vsakdo ti rad ugibuje o prihodnosti našega cesarstva. Novine so vse polne takih člankov; vsak časopis meni, da njegova je prava; zdaj ti pové to novico, zdaj uno, pa vsako „iz prav verjetnega izvira“, ki jo pa že drugi dan — prekliče. Al vsaj v toliko smo zdaj potolaženi, da za gotovo vemo, da je krmilo avstrijske vlade izročeno g. Belkredi-mu, da bi jo peljal do lepše bodočnosti; in res poslednji čas je že! Kolikor moremo iz dosedanjega delovanja grofa Belkredi-a soditi, je mož, ki pozná pravi pomen Avstrije. Ostalo učila nas bode prihodnost. Kakošna Avstrija pa bode Slovencem najbolj po godi, povedale so zadnje „Novice“ kratko in jasno. Ene govorice bi pa vendar ne prezrli radi, in ta je o ustanovljenji notranjo-avstrijske kancelarije. To je, se vé da, le govorica med toliko drugimi; al taka narava bi bila za toliko razcepljene Slovence naravno združenje. Vlada bi s tem pokazala, da je je res volja zadovoliti željam narodovim. Ako bi se to imelo vresničiti, bi pač želeli, naj se nam popolnoma pomaga in naj se tako malemu narodu ne odtrgajo še Primorci, kterim bi bilo združenje z Lahi gotova nesreča. — Pa pustimo za danes to, — ne zidajmo si prehitro zlatih gradov v oblake! — Hočem Vam raji po svoji stari navadi zopet kaj o napredovanji českega naroda povedati. Pisal sem Vam že o marsikterih društvih; al še nikoli nisem omenil „založen.“ To so Vam občinske (srenjske) poso-

jilnice, ki si jih srenjčani sami ustanove, to je, nekoliko njih zloži glavnico (kapital), iz ktere posojujejo srenjčanom za poštene odstotke (činže) potrebnega denarja. To je dandanašnji prevažna naprava, ko je toliko davka, gotovega denarja pa skoraj nič. Tudi premožni kmet je večkrat brez denarjev; rad bi jih izposodil za nekoliko časa, pa jih ne more dobiti, ali če jih dobí, mora strašno velike odstotke plačevati, tudi mora večkrat še le v daljno mesto iti. Koliko zgubi tū zatega časa! Drugače pa je to tam, kjer imajo „založno“ ali po slovensko rečeno „založnico.“ Tū ima kmet posojilnico pri rokah, ki mu brž iz zadrege pomaga. Ker pa obresti niso veliki, kmet svoj dolg tudi kmali lahko poplača. Treba pa je vedeti, da založniki z vloženimi denarji ne barantajo; marveč njih edini namen je samo ta, da potrebnim srenjčanom denarjev posojevajo. Zato so se založnice na Českem in Moravskem kot en mož oprle ministerski naredbi od 6. maja letošnjega leta, po kateri bi imele plačevati od vloženega kapitala davek, ter bi morale kolkovati (štempljati) posojilne in tudi vse druge knjige, ki jih pri upravljevanju potrebujejo. To pa bi bila založnicam gotova poguba, kajti glavni namen teh družeb bi se ne mogel več doseči, ker bi morale več obresti zahtevati. Posvetuje se tedaj v novinah in odborovih zborih več založnic na vse strani, kako bi se mogli omenjene ministerske naredbe oprostiti. Ker bo pa septembra meseca v Pragi shod česko-moravskih založnic, so sklenili tudi to stvar takrat dognati. Mnogo koristnih predlogov že čaka tega shoda; najvažniši pa je gotovo ta, da naj se vse založnice česko-moravske združijo v veliko družbo, ki bi imela v Pragi veliko centralno založnico. Povem še to, da je že več ko sto česko-moravskih založnic obljubilo, da pošljejo svoje zastopnike na ta shod. Ta številka je najbolji dokaz o koristi takih družeb. Bi se mar kaj tacega ne móglo tudi na Slovenskem poskusiti; naš kmet ne sedi v denarjih. *) (Kon. prih.)

Iz Banata 5. julija. T. — Dobro znamo, da Vaši kmetje in žitni kupci iz „Novic“ radi pozvedamo letino po mnogih deželah in ceno žitno. Naj Vam tedaj naznanjam, kako kaže letina tukaj v Banatu, po kateri se zeló suče žitna cena v vsem našem cesarstvu. Vedite tedaj, da letošnja letina kaže dosti dobro, ali, kakor mi pravimo, „srednje dobro.“ Ne bode se sicer pridelalo toliko kot lani, ko je bil pridelek tolikšen, da tacega že Banat dolgo ne pomni, ker se je na oralu (johu) počez pridelalo po 32 do 35 vagánov pšenice; vendar tudi letos bo pridelka dovolj, saj po 12 do 13 vagánov na oralu. Ni se tedaj bati, ako bo tudi pri Vas malo žita, da mu bode cena zeló poskočila. Sicer pa je tudi res, da na Rusovskem ni bila dobra letina in da iz Odese, odkodar se v Avstrijo dovažava veliko žita, ga letos ne bode. Prešteto je, da vse cesarstvo naše potrebuje leto in dan 60 milijonov vagánov žita in da je treba, ako mu domač pridelek ne izide po sreči, ptujega žita.

Maribor. (Iz čitavnice.) V nedeljo 16. dne t. m. ob 8. uri zvečer bode glavna skupščina, da se voli po pravilih naših nov odbor za prihodnje društveno leto. Blagajnik položi račun. Odbor.

Iz Liburnije 8. julija *) Nedelja, 2. julija letos, je bila za sv. Matej, podobčino v Kastavščini nad Reko dan nenavadnega duhovnega veselja: svitli gosp. tržaški škof dr. Legat so ta dan posvetili ondi novo cerkev,

ktero so si kmetje na mestu male stare sami pozidali s pomočjo samih dveh tisoč gold. iz glavne občinske denarnice v Kastvu, ktere jim je to glavarstvo pod bivšim glavarom, duhovnikom g. Andrejom Marotom, naklonilo, in on je premagavši mnoge težkoče njezino zidanje na svojo odgovornost začel. Pri zidanji te cerkve imata tudi mnoge zasluge dekan v Kastvu g. Alojzi Vlah, in bivši svetomatejski kaplan g. France Tomšič. Na dan posvečenja se je tam ljudi toliko zbralo, da še nikoli toliko. Veselo streljanje z možnarji in lepo sviranje glasbine bande iz Reke ste povišale to svečanost. Ako je bila vlih nedelja, se je pridružilo k svitlemu gospodu škofu še deset duhovnikov. Cerkvni govor je preizvrstno govoril mnogočastni Oče Avguštin, gvardijan kapucinskega samostana na Reki. Te in še druge gospode je bogato pogostil sadanji ondašnji kaplan g. Juri Premuda, kateri je tudi imel mnogo truda in skrbi za novi kamneni oltar, kamneno pridižnico in olepšavo cerkve. Veliko podobo S. Mateja za veliki oltar je lepo na platno naslikal g. Janez Baštjan, rojen pod to kape-lanijo, zdaj duhovnik v Trstu, ter jo je cerkvi daroval; njezino lepoto so umetniki v Trstu hvalili. Pri vseh slabih letinah so Svetomatejci v petnajst minulih let mnogo storili za čast Božjo in svojo omiko. Kupili so si dva precej velika zvana, napravili si svoje novo pokopališče, ker je bilo treba skale razstreljavati in zemlje nanoševati, in na njem lepo cerkvico; kupili so si lepo hišo od vlade in pravico na cesarsko šterno za kaplana in šolo, v kateri vrlo uči g. kaplan; preklani pa so si pozidali to lepo cerkev. Res, da bojo zdaj od ceste manj dobička imeli, ker se je vožnja po novi cesti na zapadni strani Kastva odprla, pa oni si umejo pomagati. V Primorji je velika suša in pomanjkanje vode.

Iz Ljubljane. V poslednjih „Novicah“ je bilo naznanjeno, da kmetijska družba ljubljanska nakupuje umorjene lepe kokone po 2 gold. 50 kr. funt. Temu naznanilu dodajamo danes še to, naj vsak, kdor želi prodati taci kokonov, jih nese gospodu Antonu Laknerju, kateri stanuje na cesti, ktera pelje na ljubljanski grad, v hiši Nr. 54. On jih prejme za družbo in vsakemu dá potrjenje, koliko jih je prejel; brž ko kokoni pridejo v roke zadevni fabрики, prejme svilorejec od kmetijske družbe denar. Le to še opomnimo, naj vsak svoje kokone dobro pomori, sicer gré njemu na škodo, ako metulji izlezejo iz mešičkov.

— Zgodovinsko društvo je v občni seji 6. dne t. m. po predlogu predsednika svojega gosp. dr. H. Costa sklenilo, naj se deželna vlada prosi, da se Vodnikova povestnica kranjske dežele vnovič natisne. Drugi pot kaj več o tem.

— V saboto dopoldne po slovesni sv. maši, ker je konec letošnjega šolskega leta za gimnazijo in realko, se bojo šolska darila gimnazijstom delile na strelišču, realcem pa v dvorani mestne hiše.

— Na gimnazijo v Kranj pride za učenika gosp. Maks. Plétršnik, bivši gimnazijski suplent v Celji, preskušen za vso gimnazijo in posebno tudi za jezik slovenski.

— Kakor „Triglav“ naznanja, se odprè otročja bolnišnica že o vseh Svetih.

— Veliko senzacijo je naredilo nenadno imenovanje gosp. dr. Muys-a na mesto bibliotekarja gosp. Mih. Kastelic-a, ki gré v penzijo. Dr. Muys je neki bil docent v Levovu. Zavzel se je vsak toliko bolj nad tem imenovanjem — ali stalnem ali le začasnem, tega ne vemo — ker na eno stran taka za deželo našo važna služba še celó izpisana ni bila, da bi se bila oddala po konkursu, in na drugo stran, ker dr. Muys še celó ni Avstrijan, ampak je Prus. Sliši se sicer, in

*) Nadjamo se, da saj na Kranjskem se s pomočjo hranilnice naše napravijo kmali enake založnice, o katerih so „Novice“ že obširno govorile. Vred.

*) Zakasnjeno ni odloženo. Dragi so nam običaji, prislovice in enaka národna tvarina. Vred.

mi to tudi verjamejo, da je mož učen, da neki veliko jezikov zná in na mnogih družih mestih utegne dobro sposoben biti, al jezika slovanskega ne zna nobenega; ravno to znanje je pa neobhodno potrebno za bibliotekarja v knjižnici naši, kateri je celó Cesarjeva sprevidnost že pred več leti to prednost dala, da ji je izročila vso zapuščino Kopitarjevo slovansko in s tem prav očitno s prstom pokazala značaj knjižnice ljubljanske. Ako že unterrichtsrath ptujce kliče v Avstrijo, naj drage volje to stori za veliko dunajsko učilišče; na taka mesta na slovenski zemlji pa, ako se ne pomikajo naprej knjigarničini uradniki, naj bi se volili možje kakor so Hicinger, Trstenjak in drugi domači učenjaki, kateri bi v taki službi mogli koristiti svoji deželi po učenosti in marljivosti svoji. Naj bi visoka vlada ne prezirala taci domorodnih glasov, kateri se ne tičejo nikakoršne osebnosti, temuč zadevajo le stvar in v taci zadevah upravičeno deželno autonomijo!

— V petek je bila seja čitavničinega odbora o zadevah novega stanovanlišča po sklepu poslednjega občnega zbora. Gosp. dr. Dolenec je poročeval v imenu za to izvoljenega odbora in nasvetoval, naj se v najem vzame dražje pa prostornejše stanovanlišče na dunajski cesti. Vsi govorniki so bili zoper ta predlog, kateri še večje stroške nakopuje čitavnici, kakor so že sedanj, zavoljo katerih je neka stranka grdila hišnega gospodarja sedanjega stanovanlišča, pa si je zdaj sama tak očiten dementi dala. Odbor je tedaj z vsemi glasovi zoper enega sklenil, da v občnem zboru, zato sklicanem, ne bode priporočal omenjenega nasveta. Po končani seji se je dr. Janez Bleiweis odpovedal predsedništvu, rekši, da radostnega srca, dokler je vladala lepa, prav patriarhalna edinstvo, je opravljal predsedništvo, ktere ga je pa zdaj do grla sit, ko se je pošast pogubivne nesloge vgnjezdila v narodni dom, ktere ga niso tisti zidali, ki ga zdaj podirajo. Podpredsednik gosp. dr. Orel je začasno prevzel predsedništvo.

— V nedeljo, 16. dne t. m. popoldne ob dveh napravi čitavnica skupno s Sokolom izhod v Vevče (Josefthal). Vabijo se tedaj na ta izhod vsi častiti udje čitavničini in južnega Šokola z opombo, da posebno tiskana povabila se ne razpošiljajo. Odbor.

— „Villacher Zeit.“ piše, da inženir Pribil kmali začne črtati pot za železnico iz Ljubljane v Belak, in da g. Prašnikar gotovo začne delati železnico. — Rad verjame, cesar kdo želi; tako tudi mi, čeravno tega nismo še tako gotovi, kakor „Vill. Zeit.“ Da pa se ta železnica kadaj gotovo naredi, ni dvombe; vladi sami bi morala za to železnico skrb biti. Drugi pot prinesó „Novice“ še en sestavek o važnosti ljubljansko belške železnice.

— Kakor slišimo, se naš kranjski polk (regiment) iz Pulja preseli v Dalmacijo.

— Strašni vihar, ki je v ponedeljek zvečer po 9. uri razsajal, je s frančiškanskega zvonika vrgel Marijino podobo s kroglo vred, na kateri je stala.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Mislilo se je, da 15. dne t. m. se končá širji državni zbor; a ne bo tako. Zbornica poslancev je sicer končala posvetovanje o državnih dohodkih in stroških za letošnje leto in sedaj praznuje, al zbornica gosposka še ni dospela do konca; al če tudi dožene svojo nalogo, ostaja potem še razprava o tem, kako si bote zbornici poravnale svoje navskriž misli, da se soglasno sklene finančni zakon za 1865. leto. Prevažna sta bila oklica vojniškega in pomorskega ministra v zbornici gosposki 6. dne t. m., po katerih ji je bilo na znanje

dano, da Njih Veličanstvo cesar je gledé na državno denarno stisko in mirni stan svetá ukazalo, da se zmanjša število vojakov na Laškem in v Dalmaciji prav do tistega števila, ki je navadno v mirnem času in da se na vse strani varčno gospodari; v tem smislu je bilo tudi naznanilo o pomorski armadi. Po vsem tem bode tedaj mogoče za vojaščino letos le toliko izdati, kolikor je sklenila zbornica poslancev. — Novo ministerstvo še ni znano. Ker pa so časniki vsaki dan napovedovali, da jutri in jutri se bode zbornicama naznanilo novo ministerstvo, je dunajski vladni časnik „Wien. Zeit.“ besedo poprijel in rekel, da staro ministerstvo ostane gotovo tako dolgo, dokler državni zbor ne dovrši finančne postave za 1865. leto. Tudi predsednik celó nič priljubljenega učnega svetovavstva dr. Hasner se je odpovedal svoji službi. Kdo da bojo ministri, se tedaj še nič ne vé; samo to je neki gotovo, da bode Belcredi minister notranjih oprav, kakor ga zdaj imenujejo. Zavoljo prememb o ministerstvu in ogrskem dvornem kancelarji je deželni zbor hrvaški od 17. dne t. m. odložen na 28. avgusta. Vsi liberalni prvaki hrvaško-slavonski so izvoljeni v zbor in celó Dalmacija bode imela svoja zagovornika v Klaiću in Paulinoviću. V saboto je prišel prevzvišeni škof Strossmayer v Zagreb, kjer so ga častitelji njegovi pozdravili s serenado; iz Zagreba se je podal v toplice jamniške. — Na Dunaji je ena najstarejših trgovskih hiš: Schuller et Comp. na kant prišla. Čudni časi so to! „Drauposti“ se iz lavantinske doline na Koroškem piše, da je zopet unidan bilo posestvo, cenjeno na 2300 gold., po poti eksekucije za 73 gold. prodano. Bogu bodi milo! — Na Ogerskem se je zopet prikazala goveja kuga. — V državnem zboru je unidan grof Thun povdarjal silno potrebo, da bi se z manjšim številom uradnikov opravljale državne službe; vradnikov v vsem skupaj je zdaj čez 50.000. Res, velika armada, ktero je najbolj osnoval nekdanji minister Bach! — Posebno važnih novic iz ptujega sveta ni danes nobenih. Rimska in laška vlada ste razdrle pričeto pogodbo, ker sv. oče so zavrgli obliko prisege, po kateri bi novi šk ofje imeli priseči laški vladi; — avstrijska in pa pruska vlada se tudi ne morete zediniti zaradi Šlesvik-Holštanja.

Denarni zapisnik Maticini.

V drugem letu so k Matici pristopili in plačali:

a) kot ustanovnika:		
Gospod Kozler Janez, grajščak v Orteneku z obligacijo	100	gol
„ Rome Janez, župnik v Ledinah	10	„
b) z letnim doneskom:		
„ Konšek Valentin, c. kr. gimnazijalni profesor v Ljubljani	2	„
„ Pupar Dragutin, posestnik v Ljubljani	2	„
„ dr. Grbec Ljudevit, c. k. zdravnik rudokopov v Idrii za 1865. in 1866. leto	4	„
„ Bergant France, lokalist na Vojskem	2	„
	120	gold.

Z doštetimi poprejšnimi 1263 „

Skupaj 1383 „

V Ljubljani 10. julija 1865.

Dr. Jer. Zupanec.

Listnica vredništva. Gosp. J. Pr. v Roj: Dopis Vaš smo prejeli, al preveč zakasnen je, ker sega v dogodbo svečana meseca in je po takem ob vso zanimivost. Al kadar Vam doide rešena prošnja, tako ali tako, takrat, prosimo, nam naznanite to brž; rade bojo „Novice“ brž v prvem listu razglasile vse, in takrat se utegne tudi pritakniti nekoliko radostnega spomina na svečanove dneve.

Kursi na Dunaji 11. julija.

5 % metaliki 70 fl. 25 kr.	Ažijo srebra 106 fl. 75 kr.
Narodno posojilo 75 fl. — kr.	Cekini 5 fl. 22 kr.